

El catalanisme ha mort, visca Catalunya!

Ignasi Planas, conseller nacional de CDC, ha presentat una esmena a la totalitat a la ponència política oficial, per proposar que la formació assumeixi obertament com a objectiu la consecució d'un estat propi. Pocs dies abans del congrés, Planas presenta el llibre 'El catalanisme ha mort. Visca Catalunya!' (Editorial Duxelm), en el qual exposa les seves tesis. EL TEMPS n'avança uns quants fragments.

El catalanisme ha mort. Visca Catalunya!

IGNASI PLANAS

El que Catalunya representa, com a nexa entre tots els ciutadans i totes les ciutadanes que formen la Nació catalana, així com el que volem que continuï representant en el futur, tant des d'una perspectiva social i cultural, com econòmica, requereix assumir una personalitat política pròpia en el marc del conjunt dels països d'Europa i del món, això és, assumir el ple rang d'Estat.

Aquesta necessitat esdevé avui inajornable. Cap element jurídic, polític, econòmic o social no pot impedir l'inalienable dret a l'autodeterminació pacífica i democràtica d'un poble.

És aquest un objectiu que neix, per tant, de la determinació de transformar la nostra realitat mitjançant una actitud política coherent, honesta i rigorosa, una proposta fonamentada en una actitud ètica, l'única actitud que des d'un lideratge polític podem oferir a un poble amb voluntat de ser. [...]

Ara, les circumstàncies del nostre país han variat en tots els seus àmbits, però l'evolució del país vers la modernitat, el progrés econòmic o la simple normalitat, no estan comportant un major sentiment de satisfacció.

Aquest sentiment de frustració política neix de dos factors enfrontats i alhora coincidents: d'una banda l'actitud constant i ferma de les instàncies centrals

de l'Estat espanyol de defensar la seva uniformitat, i de l'altra la manca d'un projecte explícit, creïble, seriós i amb voluntat d'esdevenir majoritari de sobiranisme nacional.

D'una banda, cal despertar de la falsa esperança d'un Estat espanyol que s'accepti com a plurinacional. La sobirania compartida o fins i tot el federalisme asimètric han estat ignorats com a punt de trobada. Ni tan sols el federalisme que pretén defensar el PSC té la menor possibilitat d'èxit; al PSOE ningú no hi creu. El reconeixement de la voluntat de ple autogovern de Catalunya és per a ells una nosa que no estan disposats a accep-

tar, puix ni ho volen ni ara ja no els fa cap mena de falta. Espanya ja no ens necessita per a res que no sigui la "redistribució solidària d'impostos": el lideratge de Catalunya en el món econòmic, cultural o esportiu ja ha desaparegut, la capitalitat editorial, mèdica, acadèmica o creativa es dilueix a alta velocitat, les deficiències en infraestructures, port i aeroport han desmantellat també la internacionalitat del país. I, d'altra banda, cal despertar també de la frustració acomplexada del "això no ens ho deixaran fer". Cal un lideratge que en comptes de refermar aquestes pors ens retorni la consciència de la nostra vàlua i ens dugui a una posició de relació entre iguals, com a ciutadans i també com a país. Es diu que el català és un poble de seny, pactista i que li agrada tocar de peus a terra. Tanmateix aquesta actitud pragmàtica no ha de significar fer només el que es veu com a possible, sinó fer possible el que encara no ho és.

Els arguments que ens són oposats en contra d'aquesta voluntat són arguments de força, no de justícia, i per tant tenim tot el dret a rebatre'ls democràticament. Catalunya ha de poder deixar de ser un país de resistència per poder reafirmar-se amb tota la seva força al món, la força positiva, creativa i plural que l'ha fet gran a través dels segles i fins avui. Depèn de nosaltres que ho sigui també demà. [...]

Final. Estratègia per a Catalunya.

Com a persones, tots nosaltres valorem la nostra independència, la nostra llibertat. Acceptem com un sentiment del tot natural el fet de prendre les nostres pròpies decisions, com guanyem i gastem els nostres diners, ésser responsables sobre les nostres vides. Per què hauríem d'acceptar menys per al nostre país? A partir d'aquí esdevé un imperatiu ètic el proclamar-ho i fer camí en aquest sentit, sotmesos en tot cas al respecte democràtic a la discrepància. I cal no identificar les dificultats, per greus que siguin, com a murs infranquejables. En ocasions el camí es preveu tan difícil que es comet l'error de descartar l'objectiu final per abastar-ne un de més assequible malgrat

